

С.Б. Єгоричева, канд. екон. наук, доц.,
Полтавський університет споживчої кооперації України

ІННОВАЦІЙНИЙ ПОТЕНЦІАЛ БАНКУ ЯК КОНКУРЕНТНА ПЕРЕВАГА

Динаміка та перспективи розвитку світового банківського бізнесу у сучасних умовах визначаються переважно механізмом і темпами впровадження інноваційних банківських продуктів та технологій. Ця пріоритетна сфера конкурентної боротьби обумовлює необхідність розробки і реалізації інноваційної політики банку як невід'ємної складової його конкурентної стратегії.

Інноваційна діяльність передбачає певну послідовність дій, починаючи від формування інноваційної стратегії, постановки цілі щодо її практичної реалізації. Проте проектуванню інноваційних перетворень з метою запобігання неефективних витрат ресурсів та вибору помилкового напрямку розвитку повинна передувати оцінка інноваційного потенціалу організації.

Слід зауважити, що поняття інноваційного потенціалу будь-якого економічного суб'єкту і комерційного банку зокрема, ще остаточно не сформувалося. Спостерігається, як мінімум, два підходи до його трактування, які можна назвати сутнісним та елементним. З точки зору першого підходу, інноваційний потенціал організації – це стан її готовності до впровадження інновацій, виконання завдань, що забезпечують досягнення інноваційної мети. Фактично цим терміном позначається спроможність системи до трансформування у новий стан, що відповідає новітнім потребам споживачів, контрагентів, розвитку самої організації.

Елементний підхід полягає у визначенні складових інноваційного потенціалу, як правило, певних видів ресурсів (матеріальних, фінансових, інтелектуальних інформаційних тощо) для здійснення інноваційної діяльності. Обидва підходи, на наш погляд, є правомірними і взаємодоповнюючими.

Для оцінки інноваційного потенціалу банку слід розглядати потужність його інформаційно-технічної бази, рівень кваліфікації співробітників, які здатні забезпечити подальший її розвиток, спроможність організації придбати права на використання необхідних технічних рішень або замовити їх розробку у сторонніх організаціях. Водночас необхідний ретельний аналіз або діагностика внутрішнього середовища фінансово-кредитного інституту з точки зору наявності сформованої внутрішньобанківської інноваційної інфраструктури. До неї відносяться перш за все організаційні форми реалізації функції фінансового інжинірингу, яка може бути зосереджена у відокремленому підрозділі банку або реалізовуватися у процесі міжфункціональної взаємодії підрозділів. Останнє передбачає створення механізму інтеграції та координації їх діяльності бажано не за “естафетним” принципом, а на основі одночасного паралельного вирішення інноваційних завдань. У будь-якому випадку, система повинна забезпечувати найкоротші

терміни проходження нововведенням всіх етапів інноваційного циклу, чому сприяє наявність у банку ідей, фінансових і технологічних рішень проблем, що з певною ймовірністю можуть виникнути у клієнтів.

В умовах постійної мінливості зовнішнього середовища важлива наявність системи інноваційного планування, яке б безпосередньо пов'язувало політику зростання з розробкою перспективних послуг та проникненням у нові сфери бізнесу. Підвищенню ефективності інноваційного процесу сприяє створення механізму контролінгу на всіх його етапах, зокрема з точки зору забезпечення керівництва банку об'єктивною інформацією щодо результатів впровадження інновацій для прийняття своєчасних рішень. Нарешті, інноваційний потенціал включає рівень інноваційної культури, який характеризує міру сприйняття новацій персоналом банку та, що дуже важливо, ціннісні установки керівників банківської установи.